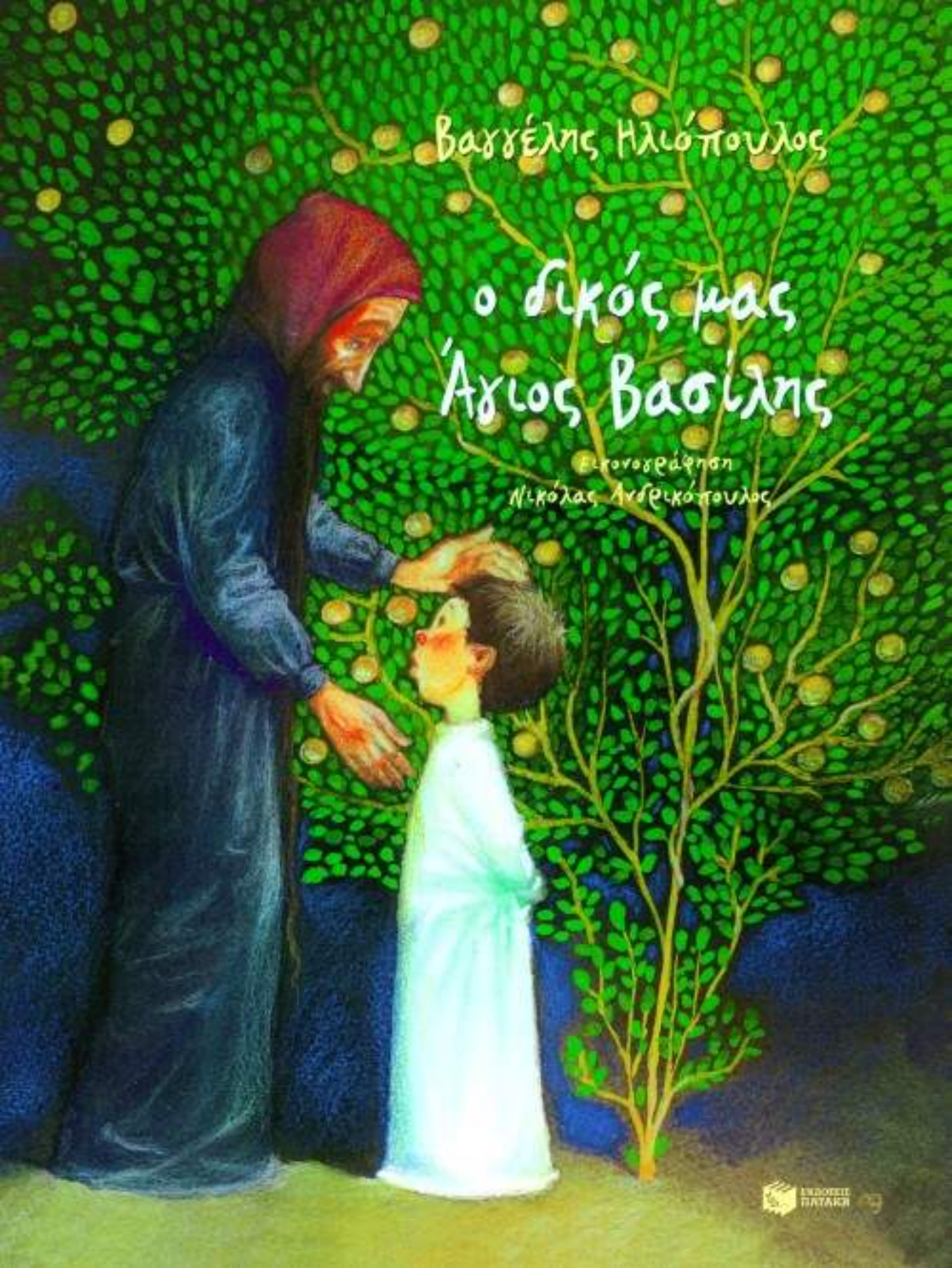
Βαγγέλης Ηλιόπουλος
ο δικός μας
Άγιος Βασίλης
Εικονογράφηση
Νικόλας Ανδρικόπουλος

Σε ένα μικρό σπίτι σε κάποιο απομονωμένο, ορεινό χωριό ζούσε μια οικογένεια με πέντε παιδιά· τέσσερα κορίτσια κι ένα αγόρι, που ήταν το στερνοπαίδι.

Πώς να θρέψουν τόσα στόματα οι φτωχοί γονείς;

Έκαναν χίλιες δυο δουλειές για να καταφέρνουν το φαγητό στο τσουκάλι να φτάνει, όχι τόσο γι' αυτούς, όσο για τα παιδιά τους. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο χειμώνας ήρθε βαρύς. Με πολύ πόνο τότε αποφάσισαν να φύγουν για την πόλη. Εκεί όλο και κάποια σταθερή δουλειά θα έβρισκαν. Δε θα έλειπαν καιρό. Ένα δυο μήνες μόνο, όσο να μαζέψουν ένα κομπόδεμα καλό.

Γέμισαν λοιπόν τα ντουλάπια του σπιτιού με όσα τρόφιμα μπόρεσαν να εξασφαλίσουν. Είπαν και στους γείτονες να 'χουν το νου τους στα παιδιά κι έφυγαν, αφήνοντας όλο το βάρος της φροντίδας του σπιτιού και των μικρών στην πιο μεγάλη κόρη. Αυτή, στα δώδεκά της, θα γινόταν για λίγο και μάνα, και πατέρας για τα υπόλοιπα παιδιά.

Οι πρώτες μέρες ήταν πολύ δύσκολες. Τα μικρότερα παιδιά ζητούσαν τους γονείς κι η μεγαλύτερη κόρη προσπαθούσε, μ' όποιον τρόπο είχε, να τα παρηγορεί. Τους έκανε όλα τα χατίρια! Και, βέβαια, τους έλεγε τις ιστορίες και τα παραμύθια που είχε μάθει απ' τη γιαγιά τους, κι έτσι τα μικρά για λίγο ξεχνιόνταν και κούρνιαζαν στην αγκαλιά της. Η νύχτα τα έβρισκε να κοιμούνται όλα μαζί μπροστά στο τζάκι.

Καθώς περνούσαν οι μέρες, η βαρυχειμωνιά όχι μόνο δεν έλεγε να κοπάσει, αλλά επιδεινωνόταν. Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα. Ακόμα και την πόρτα τους είχε φράξει. Κανείς δεν μπορούσε να τα επισκεφτεί, ούτε βέβαια κι οι γείτονες, οι οποίοι έως τότε πήγαιναν πού και πού να δουν αν είναι καλά και να τους δώσουνε λίγο φαΐ.

Η μεγαλύτερη αδελφή φρόντιζε να τρώνε όλα τα παιδιά καλά και να ντύνονται με χοντρά μάλλινα ρούχα για να μην αρρωστήσουν. Πιο πολύ όμως φρόντιζε τον αδελφό τους, που ήταν ο μικρότερος. Δεν είχε καλά καλά κλείσει τα τρία, πώς να αντέξει σε τόσες κακουχίες; Γι' αυτό κι εκείνη του έδινε τη μεγαλύτερη μερίδα από το φαγητό, και καμία αδελφή δεν γκρίνιαζε, τον σκέπαζε με την πιο ζεστή κουβέρτα, και καμιά δεν τη ζητούσε για το δικό της το κρεβάτι. Κι αυτός με τα τεράστια ολόμαυρα μάτια του κοιτούσε γεμάτος απορία τη ζωή τους, που κάθε μέρα όλο και πιο δύσκολη γινότανε.

Ένα βράδυ τον έβαλαν να κοιμηθεί νωρίς και κάθισαν κι οι τέσσερίς τους γύρω από το τραπέζι. Η μεγαλύτερη τους ανακοίνωσε ότι τα τρόφιμα που είχαν αφήσει οι γονείς τους σε δυο, τρεις το πολύ, ημέρες θα τελείωναν, ενώ λίγα ήταν και τα κούτσουρα που είχαν απομείνει για το τζάκι.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε η μικρότερη.

«Θα προσπαθήσουμε να τα βγάλουμε πέρα» της απάντησε η δεύτερη ενώ η τρίτη προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Η μεγαλύτερη τις παρακάλεσε να τρώνε λιγότερο για να υπάρχει αρκετό φαγητό για το μικρό τους αδελφό. Όλες συμφώνησαν.

Κι έτσι, κύλησαν οι μέρες, κι ενώ είχαν φαγητό για τρεις, κατάφεραν και πέρασαν εφτά.

«Ένα κούτσουρο μας έχει μείνει και λίγα ξερά φασόλια. Αύριο δε θα 'χουμε πια τίποτα».